

veronderstellen, dat deze ligt vloeibare stoffen de huid vrij diep doordringen. (Beiden zijn in water oplosbaar, hetgeen daarom van belang is, omdat alle hierbij betrokkene cellen met een waterig vocht doortrokken zijn.) Voor het zoo gaarne gebruikte oleum cadinum kan dit betwijfeld worden en ook ten opzichte van de zware metaalzouten (sublimaat in wijngeest) is het te vermoeden, dat deze met oppervlakkige cellenlagen der huid vaste scheikundige verbindingen zullen vormen en geenszins, waarop het hier toch vooral aankomt, diep genoeg zullen doordringen. Alkohol en chloroform zijn, vooral bij de natuurlijke warmte van het substraat, veel te vlugtige stoffen, dan dat men hiervan iets degelijks mag verwachten. Wat de zeepen aangaat, hiervan is het twijfelachtig, of zij inderdaad krachtige zwam-doodende werkingen uitoefenen. Intusschen verdient het toch de aandacht, dat HOFFMANN er nooit in slaagde, om op gewone, reuklooze waschzeep een *Mucor* te kweeken.

Dit opstel is door zeer duidelijke afbeeldingen op Taf. VI van de *Botanische Zeitung* van 1867 toegelicht.
D. J. C.

EEN OUD MIDDEL TEGEN TAENIA SOLIUM is zeker de emulsie van de geschildte zaden van de *Cucurbita maxima* of *Pepo maxima*, eene plant, die in onze tuinen genoeg gekweekt wordt, om ze met den Belgischen Collega DUPONT, die er (*Arch. Belg.*, Juin 1867) de aandacht op vestigt, inheemsch te noemen. Hij deed daarvan 200 grammen nemen, die van de schil ontdaan slechts 50 grammen wegen; met suiker en 60 grammen melk afgewreven geven die endospermia een als gerste-suiker smakende emulsio, mits men zorge ze versch te nemen.

Twee uur nadat de patiënte dit niet onaangename drankje nuchteren genomen had, gaf DUPONT haar, daar ze geen olie kon innemen, eene mixtuur, bestaande uit gelijke deelen (30 grammen) ol. ricin, honig en syrup acid. tart. met een weinig aether. Den volgenden dag ontlaste patiënte vier el van den worm, doch zonder dat men de kop vond, weshalve de emulsie nog eens herhaald werd, waarna weder stukken voor den dag kwamen. Anderhalf jaar later had zich nog geenerlei spoor van de taenia in de faeces vertoond en waren de nerveuse verschijnselen langzamerhand geweken, die de patiënt sinds jaren hadden gekweld, waartegen ze te vergeefs de meest gebruikelijke anhelminthica, kouso in allerlei vorm, gebruikt en een versterkende leefregel gevolgd had.

†.

HET INWENDIG GEBRUIK VAN TEER, op de gewone wijze als teerwater genomen, heeft op den langen duur en bij vele lijdens aan chronische ziekten, waar men het wil toedienen, het nadeel van zeer onaangenaam te smaken. EYMAEL te Gend is er in geslaagd dit bezwaar weg te nemen door het met gelijke deelen rob sambuci en mel comm. in een mortier dooreen te wrijven. Dat mengsel kan tot 20 pCt. van het medicament bevatten, zonder dat de patiënt, die het bij eijerlepeltjes broks-gewijze door moet slikken, liefst kort voor den eten, er eenige last van heeft. †.

INGEZONDEN STUK.

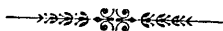
Bij het berigt, door Dr. ALI COHEN in dit *Tijdschrift*, pag. 513 van dezen Jaargang gegeven, omtrent de wijze waarop Dr. WARLOMONT te Brussel in zijn "*Parc vaccino-gène*" zich van versch geproduceerde koepokstof voorziet, wenschte ik bij te voegen,

dat de stof, door hem voor den prijs van 10 francs geleverd, het product is van vroegere primitieve inenting op vaarzen met lympha, voortgebracht door de *spontaan* ontwikkelde koepok en niet (zoo als in ons land met meer of minder goed gevolg reeds meermalen is beproefd) van retrovaccinatie met gewone koepokstof der kinderen.

Ik acht deze bijvoeging nuttig en noodig voor hen, die volgens hunne verschillende uitkomsten van *menschelijke* of *dierlijke* retrovaccinatie hun oordeel omtrent de voorbehoedende kracht van op deze of gene wijze geproduceerde koepokstof willen vormen.

Een bezoek, onlangs door mij aan Dr. WARLOMONT gebracht, heeft mij van het doelmatige zijner inrigting overtuigd.

Dr. D.

B E R I G T E N.

BUITENLAND.

LONDEN. — Het cijfer der geboorten bedroeg in de weken, eindigende 24 en 31 Augustus en 7 September, 2070, 2085 en 2038, terwijl dat der sterfgevallen aan 1247, 1288 en 1283, waaronder 20, 24 en 13 aan variolae, 210, 226 en 198 aan diarrhoea en 18, 22 en 20 aan cholera, beantwoordde.

— De Engelsche bladen bevatten het doodberigt van MICHEL FARADAY, den bekenden Physicus, op 73jarigen leeftijd te Hampton Court overleden.

FRANKRIJK. — Volgens het rapport van Dr. ELY bedroeg de sterfte in het Fransche leger gedurende 1865 in Frankrijk 11.78 tegen 16.32 in Algerië op de 1000 man, in actieve dienst geplaatst.

— De Fransche geneeskundige bladen vermelden het overlijden van Prof. GUIBOURT, die zich door talrijke geschriften over de Pharmacie, waaronder vooral zijne *Histoire des drogues* en zijne *Pharmacopée raisonnée* uitmunten, verdienstelijk maakte.

PARIS. — Wij ontleenen nog aan de Fransche bladen, ten opzichte van Professor VELPEAU, de volgende regels. ARMAND LOUIS MARIE ALFRED VELPEAU werd op 18 Mei 1795 te Brêches bij Tours uit behoeftige ouders geboren. Zijne vroegtijdige kennismaking met BRETONNEAU besliste over zijne toekomstige loopbaan en baande hem den weg tot het hooge standpunt, waartoe hij op het geneeskundig gebied geraakte. Na zijne eerste opleiding aan het gasthuis te Tours genoten te hebben begaf hij zich, door den raad en daad zijner vrienden ondersteund, in 1818 naar Parijs, alwaar hij, in 1823 tot Medicinæ Doctor gepromoveerd, reeds in 1830 tot Chirurg aan de Pitié, in 1835, na een glansrijk concours tegenover LISFRANC, tot Hoogleeraar in de Chirurgie en in 1842, ter vervulling van LARREY's vacature, tot Lid der Académie des Sciences benoemd werd. Zijne verdere practische loopbaan werd aan de Charité volbragt. Zijne ruime ervaring, aldaar opgedaan, werd in zijne geschriften met een eigenaardig kritisch en scherpzinnig talent ontwikkeld. VELPEAU was zoowel door zijne fysieke als morele gesteldheid eene merkwaardige persoonlijkheid. Een en ander wordt door een zijner leerlingen in de volgende woorden geschetst: „Celui que je crois pouvoir appeler”, zoo schrijft hij, „le plus grand chirurgien parmi ceux qui nous restaient, était un veillard de petite taille, sec, vert et très vif encore. Il marchait à petits pas dans une attitude raide. Sous ses deux gros sourcils étincelaient de petits yeux, qui allaient scruter jusqu'au fond de l'ame ce que les malades avaient souvent le plus honte de confesser. D'un scepticisme à toute épreuve et connaissant effroyablement les hommes, toutes les fois que cela était possible, VELPEAU derrière la maladie sup-